

Conflicte d'egos

Ds, 3/07/2010 per Ramon Colom Esmatges

[Cal que hi hagi soroll...](#)

Fa gairebé una setmana des de que el tribunal Constitucional ha dictat sentència. Ara els escrivans la passen a net per publicar-la. Quan vegi la llum sencera tothom haurà opinat, escrit i manifestat. No sóc jurista i, per tant, podria dir com a la Pregària de Salomó per obtenir la saviesa que sóc "...home desvalgut i encara jove, poc madur per comprendre les lleis i la justícia...". Però ja son molts anys de fer la vida i conèixer als homes i les dones del nostre entorn.

Començaré pel Tribunal Constitucional aquest grup d'homes (i dones) plens de raó. Diuen que la seva presidenta, la senyora Maria Emilia Casas, és progressista. No ho sé quin és el barem utilitzat, el que és segur és que mai l'hem vist fer un somriure, semblar humana perquè pugués entendre uns altres humans, que son a Catalunya i que esperaven que els seus vots valguessin mes que els dels Alt Tribunal. No podia passar a l'història com la Presidenta que no va aconseguir fer la sentència sobre l'Estatut de Catalunya i s'ho va treballar a fons gairebé l'últim dia i a última hora. No es preocupi perquè la recordarem com la Presidenta de la sentència de l'Estatut. El seu ego pot estar tranquil.

Seguiré pels gloriosos membres del Tribunal, elegits pels partits polítics del Parlament Espanyol en funció de la seva idoneïtat, el que vol dir, que la seva ideologia coincideixi amb la del partit que l'ha triat. Van fer mans i mànigues per eliminar de les discussions a un dels membres del Tribunal (el magistrat Pérez Tremps) per poder inclinar la balança cap un lloc o cap un altre. Al final, la clau de la sentència era en mans d'un dels membres anomenat progressista, l'andalús Manuel Aragón Reyes. Com que no n'hi havia prou en posar que Catalunya es una nació en el preàmbul perquè no tingués validés jurídica, ha forçat que això es repeteixi vuit vegades per si no quedés clar. Que no es preocupi aquest jurista que l'història el recordarà per això i per aquella fotografia seva amb els seus companys conservadors del mateix Tribunal veient la cursa de toros a la Maestranza de Sevilla i fumant un puro. Recordaré que "fumarse un puro" es una expressió popular madrilenya que equival "a mi tant se m'han fot". Els seus egos i les seves honorabilitats poden descansar damunt de la calaixera doncs han restat incòlumes.

No oblidaré a la senyora Alicia Sánchez Camacho que va sortir a posar-se la medalla de la sentència, un dia més, rient com una beneïta, com si fos la seva actitud natural. El President de la Generalitat, era el contrari, però això es el que li tocava. Segueixo?...No tot son diferències. Coincideixo amb dues apreciacions de dos persones diferents: la del President Pujol i la de Miquel Iceta. El primer, amb molta gràcia, va estar genial quan va fer la comparació amb el catecisme. "Diuen que només han tocat dues paraules, però si aquestes dues son les del començament que proclamen que "Deu existeix", doncs ja em diran. Les de Miquel Iceta son aquelles que va dir setmanes enrere en el sentit de que segons fos la sentència moltes persones que pensaven que el projecte de Catalunya encaixava dins de l'Espanya Constitucional es podrien veure descol.locades. Jo soc d'aquests. En canvi, a diferencia dels altres, els nostres egos, han sortit malparats. I ara, com es curen?.

